

TIOSMASKINEN

RUMMETS DETEKTIVER I

Af samme forfattere

Brødrenes Grumme Eventyr, 2010
Københavns Brand - Manus Albino I, 2010
Fange Nr. 21 – Manus Albino II, 2011
Havfruens Død – Manus Albino III, 2011
Der sidder et digt i hjørnet, 2011
Glemte Kendte, 2012
Madame Salvatins Hemmelighed, 2013
Killer Killer, 2014
Halloj på Christiansborg, 2014

Læs mere på: www.forfatterskabet.dk

SØREN & MORTEN ELLEMOSE
TIDSMASKINEN
RUMMETS DETEKTIVER I

Tidsmaskinen – Rummets Detektiver 1

Søren & Morten Ellemose

© Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2015

Illustration: pncreate.com

Typografisk design: Facet

Redaktør: Sebastian S. Schultz

Printed in Denmark by Scandinavian Book A/S

ISBN-13: 978-87-92879-76-9

LIX-tal: 29 • Niveau: Let • Læs selv fra ca. 11 år

Læs mere på seriens egen hjemmeside: www.rummetsdetektiver.dk

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer. Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget Facet

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

DK-Denmark

info@forlaget-facet.dk

www.forlaget-facet.dk

www.facebook.com/forlagetfacet

www.youtube.com/forlagetfacet

www.twitter.com/forlagetfacet

Til Dennis Jürgensen
Alle tiders heltemager

I en galakse ikke så langt væk ...

KAPITEL 1

Xander kiggede atter på sit ur. Viserne var frosset lige så ubehjælpeligt fast som de store istapper, der gav Tvegaardskolens tagrender sylespidse glastænder og langsomt voksende sig længere, millimeter for millimeter.

Tiden sneglede sig altid af sted i Fru Holmgaards tysktimer. Med knold i nakken, surmulende ansigt og en skærebænderrøst, der konstant uddelte bunkevis af lektier, var hun en prøvelse for enhver 13-årig knægt, som hellere ville stå på skateboard og drømme om Jeanne fra parallelklassen. Pigen med det sødeste smil på hele skolen. Og de dejligste buler i hendes stramme bluser.

Hun gav drengene i 7. klasse åndenød, mens de med et længselsfuldt blik udtalte hendes navn, som om hun var en uopnåelig realitystjerne. Hun var den perfekte pige med langt kastanjebrunt hår, mørke øjne og bryster, der ...

“Alexander! Sidder du og dagdrømmer igen?”

Fru Holmgaards skarpe stemme tvang Xanders tanker væk fra Jeannes nedringede bluser.

“Øh, nej ... jeg ...”

“Så vil du måske være så god at bøje verbet *Müssen*?”

Xander så ned i skolebordet og begyndte stammende at fremsige remsen.

“Ich mus ... musen, du musen ... wir musen.”

“Der er skam ingen mus her, unge Alexander,” kvadrede Fru Holmgaard hånligt. “Læg dig bare til at sove igen. Ach, mensch, du bliver aldrig til noget. Måske din sidekammerat vil være behjælpelig. Georg, *meine kleine wunderkind*, vil du fortælle Alexander og resten af klassen, hvordan vi bøjer Müssen?”

Xander så irriteret på den buttede Georg. Han var startet i klassen for tre uger siden, og Xander brød sig ikke om ham. Det vandkæmmede hår, de tykke briller og de håbløst umoderne fløjlsbukser havde gjort den stakkels Georg til klassens yndlingsoffer på rekordtid. At han var utrolig godt begavet havde ikke gjort det nemmere.

Xander brød sig absolut ikke om at få en sidekammerat. Han havde siddet alene ved sit bord det seneste år, og det passede ham fint. Han kunne godt lide, at han var noget særligt. Det var derfor, han klædte sig i mørkt tøj, havde farvet sit strithår blåt, grønt og rødt og til stadighed plagede sin mor om at få huller i ørerne og næsen. Til sidst havde han selv lavet et med en nål. Det havde gjort vanvittigt ondt, og næsen var svulmet op til tredobbelt størrelse i røde og gule nuancer.

Moren havde ikke sagt noget. Hun troede sikkert, at det var en særlig ondsindet bum. Dem havde Xander desværre en del af. Det nyttede overhovedet ikke, at moren forklarede, at det bare var en fase, han skulle igennem, og at hans hud snart ville være fin og glat igen. Hun havde foreslået solarium, men han skulle ikke en tur under *cancergrillen*. Han havde læst i et af sine magasiner om konspirationste-

orier, at solarier var fremstillet alene med det formål at give hudkræft. Man kunne næppe tro på alt, hvad der stod i de magasiner, men det var temmelig fascinerende. Dagen før var det lykkedes ham at løse en opgave i det nyeste nummer af undergrundsmagasinet *X-files*. Det lignede blot en kryds-og-tværs, men ved at sammenstykke løsningen fik han pludselig en webadresse frem på papiret. Han havde kort været forbi hjemmesiden om morgenen, inden moren havde hevet stikket ud af computeren og råbt noget om, at *den fordommende helvedesmaskine var skyld i hans dårlige karakterer*.

Xander hadede karakterer. De havde lige fået nye karakterlister, og rektoren havde kontaktet moren i samme anledning. De havde fundet ud af, at han havde fusket med karaktererne og ændret en række 4-taller til 10-taller. Skolens IT-system var håbløst gammeldags uden firewall eller andet til at beskytte mod udefrakommende med bare en smule forstand på computere. Det havde været let for Xander at ændre tallene. Han var også gået ind på Jeannes data for at give hendes karakterer et løft. Det ville hun sikkert blive glad for, havde han tænkt, men han var aldrig gået videre med det. Jeannes karakterer var ganske enkelt skyhøje i forvejen. Hendes gennemsnit var det næstbedste på hele skolen. Hun blev kun overgået af Georg, som netop nu havde rejst sig og med sin høje stemme, som havde givet ham ærespladsen på skolens drengekor, bøjedede Müssen på formfuldendt tysk. Xander kunne skimte en tåre i Fru Holmgaards beundrende øjne.

“Der kan du høre hvordan det bør lyde, Alexander. I kun-

ne alle lære meget af *wunderschöne* Georg. Ikke mindst dig, Alexander, hvis du skal bestå næste læseprøve.”

Xander skulede vredt til Georg, der bukkede høfligt inden han satte sig ned igen. Hvor han dog hadede den oppustede blærerøv. Xander lovede sig selv at fjerne ventilen fra *Wiener-Schnitzlens* cykel ved førstkommende lejlighed. I det samme ringede det ud, og eleverne skramlede øjeblikkeligt med stole og skoletasker for at komme hurtigst muligt ud og hjem. Tysktime var dagens sidste.

Fru Holmgaard slog hårdt på katederet med en pegepind og fik straks ro i klassen igen. Alle havde respekt for den emsige skolelærer, der ved flere lejligheder havde ignoreret forbuddet mod at slå folkeskoleelever. Hun kunne give en fransk manchete, der resten af dagen følte som om man gik med et brændende ur om håndleddet.

“Husk, at det er i dag, at skolen begynder med lektiehjælpsordningen. Alle tilmeldte skal mødes ved specialklassen overfor lærergangen kl. 15.00, altså om 10 minutter.”

Xander bandede indædt. Han havde fuldstændig glemt alt om den latterlige ordning. Han vidste ikke, hvor mange andre der skulle med. Han vidste bare, at skoleinspektøren havde talt med moren i en hel time og forlangt, at Xander deltog, hvis ikke han skulle smides ud efter affæren med hackning af skolens computersystem.

“Skal du til specialklassen?” spurgte Georg med sin lyse stemme.

Xander så undrende på Georg, som normalt aldrig talte til ham. Eller ret mange andre for dens sags skyld.

“Og hvad så hvis jeg skal? Det rager sgu da ikke dig,” sagde Xander tvært og proppede det overtegnede penallhus i tasken.

“Jeg tænkte bare, at vi kunne følges.”

“Følges?” sagde Xander og begyndte at grine. “Ha, så vidunderdrengen har scoret sig en eftersidning?”

“Nej, jeg skal undervise.”

Xander stirrede opgivende på Georg.

“Nå, ja. Selvfølgelig.”

Xander sukkede og følte sig sikker på, at denne lortedag umuligt kunne blive værre.

KAPITEL 2

Identifikation afvist – error 124.1

Pigen i det hvide tøj så forvirret på hologrammet, som var projiceret op nogle centimeter foran den dør, hun forsøgte at komme ind ad. Hun kløede sig på venstre arm, hvor hendes *ID* var indprentet under huden ved fødslen.

Tammie holdt demonstrativt håndleddet op foran de indbyggede scannere i væggen for at overbevise computerne om, at de tog fejl, men fejlmeddelelsen blev blot gentaget.

Identifikation afvist – error 124.1

Meddelelsen blinkede hidsigt i røde nuancer, som den altid gjorde, når nogen forsøgte at omgå sikkerhedssystemet på *Ark One*. Det var kun et spørgsmål om tid, før hun ville blive ramt af en *tazer* eller slæbt bort af en emsig repræsentant fra *ROSE*.

Tammie hadede den åndssvage forkortelse for *Robotical Security*, ikke mindst fordi ordet *ROSE* mindede hende både om blomsten, som ikke fandtes længere og om hendes mor, som heller ikke var mere.

DNA-sekvensen for roser og hendes mor var blot to af de ting, som *Ark One* ikke havde fået med inden katastrofen.

Der var masser af andre blomster, planter og træer, som heller ikke havde gjort turen med fra den døende planet, men hendes mors navn var Rose. Netop derfor savnede hun den blomst, og netop derfor hadede hun forkortelsen for de irriterende *metalheads*, der hele tiden holdt øje med, at ting foregik i henhold til loven.

Hun så sig om til begge sider, inden hun bankede på den hvide carbondør. Hun brød dermed hologrammet, og en kort advarselstone flængede gangens stilhed.

Hendes stemme blev skinger, da hun atter bankede på døren.

“Robert, luk nu op! Det er mig.”

Hologrammet flimrede kort, hvorefter en ny meddelelse tonede frem.

Geniet har ikke tid til at lege.

Slet ikke med en dum lillesøster.

Gå din vej.

Tammie så vredt på hologrammet.

“Jeg er din tvillingsøster. Vi blev født samtidig, din *Qvapsda!*”

Jeg er ikke tyk.

Det er A.G.S. – din idiot!

Hun smilede kort.

“Okay, så siger vi, at det er *Anti Gravitations Syndrom* – og luk mig så ind. Jeg har noget vigtigt at fortælle dig.”

*Sig undskyld først.
For at kalde mig Qvapsda!*

“Okay, okay. Du er ikke en drægtig blæsebælgsabe fra *Rondirstian*. Lukker du mig så ind?”

*Hvorfor?
Jeg arbejder. Vigtigt.*

“Det er lektier, Robert. Du sidder bare og laver lektier.”

Det er forskning!

“Ja, ja. Luk mig nu ind.”

Tammie så utålmodigt på døren, der stadig var lukket.

“Hvis du ikke lukker mig ind, så fortæller jeg ikke, hvad far lige har fortalt mig.”

Ikke interesseret.

“Nå. Men så går jeg da bare igen. Du finder sikkert også ud af det, når Stjernerådet udsender *allekald* om det nye forbud mod tidsrejser ...”

Hun stod et øjeblik og smilede sejrssikkert. Så gled døren op.

KAPITEL 3

Gangen var næsten tømt. Så snart det ringede ud, fik eleverne fornyede kræfter og spændede mod friheden ved udgangene. Pedellen ville snart gå sin runde og låse alle dørene.

De sagde ikke noget til hinanden, mens de gik mod lærerværelset og undervisningslokalet. Xander skulede til Georg, som tilsyneladende gik og smilede for sig selv. Selvfølgelig godtede den skide *sauerkraut* sig over, at han var så meget klogere end andre. Xander mente ikke selv, at han var dum, men det var andre ting end normale fag, han var god til. Computere, det var lige ham. Og technomusik. Det vidste han også en hel del om. Moren havde to gange truet med at klippe ledningerne til hans højttalere over, når han spillede lidt for højt. Eller meget for højt, når hun ikke var hjemme. Naboens kanariefugl flippede altid ud, når den dybe bas trængte igennem rækkehusets stenvægge.

“Velkommen til,” sagde rektoren. “I skal herind. Her er god plads til at blive klogere. I kan sætte tornystrerne herude på gulvet, for dem får I slet ikke brug for.”

Xander så forvirret på rektor. Hvad hulen var et tornyster? Georg havde allerede taget sin skoletaske af skulderen og Xander fulgte trop. Tornyster var altså gamle menneskers navn for en skoletaske, tænkte Xander.

Rektor smilede, og Xander følte et lille skub ind gennem

døren, mens han gruede for hvor langsomt de næste par timer ville gå. Han overvejede at vende rundt og bare løbe sin vej, men så fik han øje på de to piger, som allerede befandt sig i lokalet. Hans hjerte stod stille, mens han genkendte Jeanne. Veninden Sigrid stod ved siden af og slog store bobler med et lilla tyggegummi. Den lyshårede Sigrid var hverken grim eller utiltalende, men ved siden af Jeanne lignede hun en skovtroll med morgenhår.

“Hej,” sagde Xander tøvende og kiggede væk med det samme, for at undgå Jeannes skovsødybe øjne.

“Hey Alexander,” sagde Jeanne.

“Du kender mit navn?”

Xander fortrød med det samme sine ord. Det var ikke cool.

“Ja. Du kender vel også mit?”

“Selvfølgelig, selvfølgelig. Det gør alle, Jeanne,” sagde Xander og smagte ligesom på navnet, da rektorens stemme afbrød dem.

“Ja, hvis I mangler noget, så sidder jeg inde på mit kontor, hvor jeg ikke kan høre jer. I kan gå, når testen er overstået og ikke et minut før. Ellers kommer jeg efter jer alle fire.”

“Kommer der ikke flere?” spurgte Sigrid.

“Nej, såmænd ikke. Skolens to klogeste elever og de to dumme. Ja, I ved jo nok, hvem der er hvem!”

Rektoren grinede højt, da han lukkede døren bag sig. Det lød som om nøglen blev drejet rundt på den anden side.

De fire skoleelever stod et øjeblik og stirrede fra døren og rundt på hinanden.

“Hvad er det her for noget?” spurgte Sigrud så og tog prøvende i døren.

Den var låst. Først nu gik det op for Xander, at rummet, de befandt sig i, ikke havde nogen vinduer. Den eneste udgang var døren, der netop var blevet låst. Rummet var lille og mindede slet ikke om et normalt klasselokale. På den ene side stod et langt skrivebord med en enkelt computer og fire slidte stole. Overfor stod en høj reol med mange hundreder bøger, og to loftslamper sendte et gulligt skær ned mod det slidte gulvtæppe og det ridsede bord.

Xander stirrede rundt i lokalet, mens han kæmpede med sin klaustrofobi. Han var hverken bange for edderkopper eller monstre, men små lukkede rum gav ham kvælningsfølelser. Hans øjne fæstnede sig ved Georg og Jeanne, der af en eller anden årsag var rykket tættere sammen. Han kunne se, at hun hviskede ham noget i øret.

“Hvad laver I?” spurgte han vredt.

Midt i jalousien glemte han, at rummet var så lille, at væggene næsten klemte sammen om ham.

“Ikke noget,” svarede Jeanne.

“Jeg kan ikke lide det her,” sagde Sigrud bekymret.

“Det kan jeg heller ikke,” supplerede Xander. “Hvorfor skal I stå så tæt sammen. Gå væk, så I ikke kan hviske ...”

Xander mærkede, at han var på tynd is.

“Ja, det ... øh ... bare fordi ... at ... vi ... skal vel i gang med undervisningen. Ikke, sandt? Det er jo jer, der er de kloge. Så sig nu hvad vi skal gøre, i stedet for at stå der og snave hinanden i ørerne.”

“Vi snaver aldeles ikke,” fnyste Georg vredt.

“Jeg vil gerne ud herfra nu,” sagde Sigrid med bævrende stemme, mens hun igen og igen forsøgte at åbne døren.

Jeanne gik hen til døren og begyndte også at hamre på den. Sigrids panik smittede.

“Luk os ud,” råbte de snart i kor. “Hjælp os!”

Intet skete og ingen kom for at lukke dem ud igen.

“Gå lige til side, tøser,” sagde Xander overmodigt og tog tilløb.

Han ramte døren med stor kraft og mærkede skulderen blive slået følelsesløs. Han landede jamrende af smerte på gulvet.

“Av for satan! Den dør er jo lavet af beton,” råbte han højt og bed tænderne sammen for ikke at græde.

“Gør det meget ondt?” spurgte Sigrid.

Xander rystede på hovedet. Han ville ikke have medlidenhed. Slet ikke fra hende.

“Er der nogen af jer, som har en mobiltelefon?” spurgte Georg. “Så vi kan ringe efter hjælp.”

Jeanne rystede på hovedet.

“Min ligger i tasken. Uden for døren,” sagde Sigrid.

“Også min,” nikkede Xander.

Georg kløede sig på panden, mens han begyndte at gå rundt i det lille lokale.

“Hvad fanden gør vi?” spurgte Xander. “Jeg har sgu ikke meget lyst til at vente i flere timer på, at pedellen går sin natrunde.”

“Det er slet ikke sikkert, at han finder os,” advarede Ge-

org.

“Sådan noget må du altså ikke sige. Ikke engang for sjov,” lød det nervøst fra Jeanne.

“Jeg spørger ikke. Jeg har tænkt over noget rektor sagde. Der er flere ting, som vækker min bekymring ved denne sag.”

“Og hvad er så det, *Sherlock Holmes*?”

Xander fnyste hånligt ved synet af Georg, der var standset op midt i rummet, mens han kløede sig eftertænksomt på hagen.

“Gider du dele dine teorier med os andre?”

“Javist. For det første er det vel ikke normalt, at en rektor låser fire elever inde i et klasselokale. For det andet ved ingen af os rigtig, hvad der skal ske. For det tredje ...”

Inden Georg kunne nå at fuldføre sætningen, lyste computerskærmen op.

“Hvem tændte den?”

“Ikke mig,” sagde Sigrid og rykkede væk fra bordet, hvor skærmen begyndte at blinke. “Jeg rørte ikke ved en skid.”

Xander gik helt hen til tastaturet, men inden han kunne trykke på en knap, flimrede monitoren kortvarigt, for dernæst at lyse helt op.

Et kæmpemæssigt hvidt spørgsmålstegn fyldte hele skærmen.